

ליל שבת קודש פרשת כי תשא ה'תש"ם

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קי"א, המדבר מענין ראש בני ישראל, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, ר'אש ב'ני י'שראל (שמות ל') ראשי-תבות רבי, ולהפך ר'שעים ב'חשך י'דמו (שמואל-א' ב') ראשי-תבות רבי, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה ראש בני ישראל, ורבי ומנהיג אמיתי, הוא צדיק שיכול להרים ולהגביה הראש של כל אחד ואחד מישראל, וכמו שכתוב בתחילת הפסוק, כי תשא את ראש בני ישראל וגו', היינו שראש בני ישראל ורבי אמיתי, המרומו בראשי תבות ר'אש ב'ני י'שראל, הוא צדיק שעוסק כל ימיו לשאת ולהגביה את הראש של כל אחד ואחד מישראל, כי אז שייך לקרותו בשם ראש ומנהיג, מה שאין כן רבי וצדיק שהוא רבי וצדיק לעצמו, ואין לו היכולת להרים ולהגביה את כל הנשמות המקורבים אליו, אזי הוא לעצמו באמת נקרא רבי, כי הרי הוא צדיק ואדם גדול, אבל על המקורבים שלו נאמר "ר'שעים ב'חושך י'דמו", כי הם רחוקים עדיין מהשם יתברך ומן התורה הקדושה, ועדיין בוער בהם הרשעות והתאוות, הם נשארים באותן דמיונות וחושך שהיו מקודם, ולכן אף על פי שהראש והרבי שלהם הוא רבי וצדיק, וכמו שמרומו בראשי תבות "ר'שעים ב'חושך י'דמו", רב"י, אבל לא מגיע ממנו שום תועלת להאנשים והמקורבים שלו, ולכן אינו נקרא ראש בני ישראל כלל.

וזה היה מדריגת משה רבינו עליו השלום, שהוא היה הראש והמנהיג אמיתי של עם ישראל, ואליו נאמר הפסוק זה כי תשא את ראש בני ישראל וגו', כי משה רבינו עליו השלום דאג בשביל טובת כל אחד ואחד מישראל, ושם לבו איך לשאת ולהגביה כל אחד ואחד מישראל, לאותו השגה והרגשה שהיה לו באלוקותו יתברך, ואפילו אחר שעשה עם ישראל את חטא העגל, לא ריחק וגירש אותם כלל, אלא הירבה בתפילה בעדם, והחזירו אותם בתשובה שלימה, וזהו הסימן של מנהיג

וראש אמיתי, כשהולך לו בחיים שכל אחד ואחד מישראל יחזור אליו יתברך, ומוכן למסור את נפשו כדי שכל יהודי יזכה להתדבק בו יתברך באמת.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שבזה אנחנו יכולים להחיות עצמינו בהתקרבותנו אל רביז"ל, כי כל עיקר עבודת רביז"ל הוא רק להכניס בנו השגות אלקותו יתברך, למען נכיר אותו יתברך באמת, ונעסוק בתורה ובתפילה ובמצוות ובמעשים טובים כל ימי חיינו, וזהו כל כיסופו ורצונו של רביז"ל, וכמו שפעם אמר (חיי מוהר"ן סי' של"ה) האם לא הייתי יכול להיות מפרסם ומנהיג שקורין (גוטער יוד) כמו כל המנהיגים, שנוסעים החסידים אליהם ואינם יודעים על מה נוסעים, וחוזרים ושבים ובאים, ואינם יודעים מה באים, אבל אני לא רציתי בכל זה, רק לקחתי עצמי לעסוק בזה להחזיר אתכם למוטב, הלא כשאני רואה איזה עבודת ה' בעניי שבעניים שהולך בכובע קרוע ומלבושים קרועים ומנעלים קרועים, הוא יקר אצלי וכו', בקשתי מאד מכם היו אנשים כשרים, כי זה כל ישעי וכל חפצי עיין שם, כי ההתקרבות אל רביז"ל אינו תלוי בדברים חיצוניים ובלבושים וכו', רק כל ההתקרבות הוא התקרבות פנימי, לקיים את עצותיו הקדושות וללכת בדרכיו הקדושים, ואדרבה מבחוץ אין רואים אצל המקורב אל רביז"ל שום שינויים כלל, והוא נדמה כמו שאר כל בני באותו צורה ממש, אבל בפנימיותו הוא ענין אחר לגמרי, כי רביז"ל לוקח את הראש ואת הפנימיות של כל אחד ואחד, ומכניס בו השגות אלקותו יתברך, ועל ידי מחזיר אותו בתשובה שלימה ומקשר אותו אל שורשו, ולכן אשרי מי שזוכה להתקרב אל רביז"ל באמת, ולציית ולקיים את כל עצותיו הקדושים, כי אז יזכה אל כל טוב אמיתי ונצחי בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל גם לסוף פרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה בסוף פרשת השבוע מצינו שקרן אור פני משה ונתן על פניו מסוה, וכמו שכתוב (שמות ל"ד) וירא אהרן וכל בני ישראל את משה והנה קרן עור פניו וייראו מגשת אליו וגו' ויתן על פניו מסוה, ויש להבין מהו הלימוד שיוצא לנו בזה שכיסה משה רבינו את פניו במסוה? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל, מובן הענין מאד, כי הנה הצדיק האמיתי אינו ניכר מבחוץ כלל, אדרבה הוא נראה בדיוק כשאר כל בני אדם, ואין יכולים להכיר את מעלתו מבחוץ כלל, אבל בפנימיותו הוא ענין אחר לגמרי, וכל עבודתו הוא לקשר שמים וארץ יחד, רוחניות וגשמיות, ולהכניס השגות אלקותו יתברך בתוך כל אחד ואחד מישראל, שכל זה נקרא ייחוד זעיר אנפין ומלכות, שמים וארץ, והוא הייחוד בין הוא"ו של השם הוי"ה ברוך הוא לבין הה"א האחרונה, כי הוא"ו הוא הזעיר אנפין, השגות אלקותו יתברך בספירות

העליונות מחסר עד יסוד שהם ו' ספירות, והה"א האחרונה הוא המלכות, היינו אלקותו יתברך המתלבש כאן למטה בעולם הזה, ועיקר עבודת הצדיק לקשר שניהם ביחד, ולגלות איך שרוחניות וגשמיות באמת הם דבר אחד ממש, כי הרוחניות היא גשמיות, והגשמיות היא רוחניות, אבל מחמת התגברות הס"מ שהוא השר של שכחה, המנסה להשכיח אלוקותו יתברך מן הבריות, צריכין לעשות כל העבודות בהצנע ובהסתר, למען לא יתגבר הס"מ יותר מדאי ויצליח להשכיח אלוקותו יתברך מן הבריות חס ושלום, וזהו בחינת המסו"ה של משה רבינו עליו השלום, שהוא נוטריקון ס"מ ו"ה, היינו הכיסוי שיש מצד הס"מ על הצדיק שעוסק לקשר את ו"ה שמים וארץ, כי הצדיקים הגדולים שהם בחינת ר'אש ב'ני י'שראל, שיש להם הכח להחזיר את כל הבריות כולם אליו יתברך, הם תמיד נתונים תחת כיסוי ומכסה, וצריכין למסור נפשו לחפש ולבקש אותם ולגלות את קדושתם הגדולה, ולכן אשרי מי שזוכה לקרב עצמו אל ראש בני ישראל אמיתי, וליהנות ממנו עצה ותושיה בכל דבר ברוחניות ובגשמיות, כי אז יזכה לבא אל תיקונו ואל תכליתו, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים לצדיקים כאלו, ולהמשיך על עצמינו קדושתם הגדולה, עדי נזכה להתדבק בו יתברך באמת מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת כי תשא ה'תש"ס

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מבן מלך וכן שפחה שנחלפו דף רס"ט עיין שם.

והלך זה הבן מלך (הינו זה שנקרא בן מלך, והפלל: בכל מקום, שנזכר פאן בן המלך סתם, הפונה על הנחלה, הינו שהוא באמת בן השפחה, רק שנקרא בן המלך, פי נתגדל אצל המלך פנ"ל, וכן בבן השפחה; במקום שנזכר בן השפחה, רק במקום שנזכר בן המלך האמת או בן השפחה האמת, אז הפונה על האמת לאמתו) והתחיל לגרם רעות לאבי הבן הנ"ל (אשר באמת הוא

אָביו פנ"ל), ושם עינו להיות רובה בו רעות תמיד, והיה תמיד גורם לו רעות רעה אחר רעה, כדי שיכרח לעקר עם בנו, וכל זמן שהיה המלך חי עדין, לא היה לו ממשלה כל-כך, אף-על-פי-כן היה גורם לו רעות, ואחר-כך נזקן המלך ומת, ולקח הוא את המלוכה (הינו הבן השפחה שנחלף ונקרא עתה בן מלך פנ"ל), ואז עשה רעות יותר לאבי הבן הנ"ל, רעה אחר רעה, והיה עושה בדרך ערמה, באפן שלא יבינו העולם, שהוא עושה לו רעות, פי אין זה נאה בפני ההמון, רק היה מעלים הדבר, וגרם לו רעות תמיד.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל מומשיך לספר, והלך זה הבן מלך (הינו זה שנקרא בן מלך, והפלל: בכל מקום, שנזכר כאן בן המלך סתם, הפונה על הנחלף, הינו שהוא באמת בן השפחה, רק שנקרא בן המלך, פי נתגדל אצל המלך פנ"ל וכן בבן השפחה; במקום שנזכר בן השפחה רק במקום שנזכר בן המלך האמת או בן השפחה האמת, אז הפונה על האמת לאמתו) והתחיל לגרם רעות לאבי הבן הנ"ל (אשר באמת הוא אביו פנ"ל) ושם עינו להיות רובה בו רעות תמיד, והיה תמיד גורם לו רעות רעה אחר רעה, כדי שיכרח לעקר עם בנו, וזהו סימן והוכחה גמורה של בן השפחה, שיש לו נשמה גרועה ופחותה, כשכל מוח מחשבתו נתון איך לעשות רעות וצרות להשני, היינו שמבקש תחבולות ותואנות איך להרע לאחרים, ובינתיים אינו תופס שגורם את הצרות לאביו שלו בעצמו, מה שהיה מתבייש מאד לעשות דבר כזה, וכן גורם צער לאביו שבשמים, כי בכל צרתם לו צר כתיב (ישעיה ס"ג), כשיש צער לאחד מישראל, גם לו יתברך צר כביכול, וכשרואים בן אדם שהולך בכוונה לעשות רעות לאחרים, צריכין לבדוק אחריו אם אין בו שמץ פסול, ואם לא נולד שלא בקדושה חס ושלו, כי לא יתכן לבן מלך אמיתי, שיש לו נשמה קדושה וטהורה, לילך בכוונה לעשות רעות להשני, כי בן מלך אמיתי רוצה לראות בטובת כולם, ושמה מאד כשיכול לעזור להשני ולהשפיע לו כל מיני השפעות טובות, וזהו סימן והוכחה על בן המלך האמיתי.

ו כל זמן שהיה המלך חי עדין, לא היה לו ממשלה כל-כך, אף-על-פי-כן היה גורם לו רעות, כי כל זמן שאביו המלך קיים, היינו שעדיין נשאר לו קצת אמונה באביו שבשמים, אזי האמונה הקדושה, אפילו שהיא בתכלית המיעוט, עדיין שומרת עליו שלא לגרום צרות גמורות לחסל את בן המלך לגמרי חס ושלו.

ואחר-כך נזקק המלך ומת, ולקח הוא את המלוכה (הינו הבן השפחה שנחלף ונקרא עתה בן מלך פנ"ל) ואז עשה רעות יותר לאבי הבן הנ"ל, רעה אחר רעה, אבל אחר כך כשכבר יצא מתחת מלכות דקדושה לגמרי, ונאבד לו האמונה הקדושה בתכלית רחמנא ליצלן, אזי התגבר אצלו הרע יותר ויותר, וכבר לקח לעצמו המלכות דסטרא אחרא, ואז היה בכוחו לגרום יסורין וצרות רבות לכל מי שירצה חס ושלום.

והיה עושה בדרך ערמה, באפן שלא יבינו העולם, שהוא עושה לו רעות, פי אין זה נאה בפני ההמון, רק היה מעלים הדבר, וגרם לו רעות תמיד, כי זהו עוצם הגריעות והפחיתות של בן השפחה, שעושה כל הרעות שבעולם להזולת, אבל הכל בדרך ערמה וגניבה, שלא יכירו שזה ממנו, וזהו שקר ופגם נורא, כי אם אתה מחזיק שמגיע להזולת רעות ויסורין, תאמר לו בפרהסיא, ותגיד לו שאתה רוצה להנקם בו, אבל בן השפחה שיש לו נשמה גרועה ופחותה, ויודע היטיב שאינו צודק כלל, לכן מנסה לעשות אל כל הרעות שלו בדרך ערמה, כאילו זה לא ממנו, ובאמת רק הוא עושה וגורם את הכל, ולבסוף בוודאי יתגלה קלונו ויקבל הכל בחזרה, והשם יתברך יזכנו להגיע אל מדת הטוב עין, לאהוב את כל בר ישראל כנפשנו, ונוכה תמיד לעזור לכל נשמות ישראל ברוחניות ובגשמיות מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרישת כי תשא ה'תש"ם

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קס"ה המדבר מפירוש הפסוק "ואהבת לרעך כמוך וגו', עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר "ואהבת לרעך כמוך אני ה'" (ויקרא י"ט) הינו שתקבל באהבה, כל הרעות והיסורין הבאים עליך, פי ראוי שתדע, שלפי מעשיך, אחר כל היסורים והרעות שיש לך, עדין הוא מתנהג עמך ברחמים, פי היה מגיע לך יותר ויותר, חס ושלום, לפי

מעשיך, וזהו "ואהבת לרעך", שתאהב הרע שבא לך, הינו הרעות והיסורין הבאים עליך, חס ושלום, תקבלם באהבה, פי כמודך, כמו שאַתָּה הוא, הינו לפי מעשיך, "אני ה'", בעל הרחמים, עדין אני מתנהג עמך ברחמים פנ"ל, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש ג"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו בתורה זו יסוד גדול בקיום האדם, ובגילוי האמונה הקדושה, שעל האדם לקבל את כל מה שהקדוש ברוך הוא עושה עמו, אפילו שנראה אליו כמו רע, באהבה גמורה, כי באמת לפי המעשים רעים והפגמים שלו, היה מגיע לו יותר ויותר מזה, וכל מה שנארע עמו הכל עדיין חסד ורחמים, שזהו ואהבת לרעך היינו את הרע שקורה לך, כי כמודך, כמו שאתה נראה עם הפגמים שלך, אני הוי"ה, עדיין אני מתנהג עמך ברחמים וחסדים גמורים, כי היה מגיע על פגם עבירה אחת, עונשים קשים ומרים חס ושלום, והקדוש ברוך הוא מציל אותך מכל זה ופורע ממך במדה קמנה, ולכן בוודאי ראוי לך לאהוב את כל מה שעובר עליך, ולהודות ולהלל להקדוש ברוך הוא על כל החסד הנם שעושה עמך תמיד, כי מציל אותך מדברים הרבה יותר גרועים.

והנה יש לנו כלל גדול בדברי רביז"ל, שרביז"ל אף פעם אינו יוצא מפירוש הפשוט של הפסוק, ואם כן צריכין להבין איך רביז"ל דורש רעך כמו רעך, ואיך זה מסתדר לפי הפשט? אבל באמת דברי רביז"ל עולה עם הפשט בסגנון אחד, כי אם האדם יתבונן יראה היטיב, שכל עיקר הרעות שנגרמים לו, הם על ידי הזולת, שהשני עושה לו רעות וצרות ועגמת נפש, וזה קשה לו מאד לקבל, כי האדם נכנס תיכף ומיד בכעס ובקפידות, איך יש לו חוצפא ועזות לעשות לי רעה?! אבל כשאדם יודע שכל מה שחבירו עושה לו זה רק שליחות מן השמים, וכפי המעשים רעים שלו היה מגיע לו יותר ויותר, אזי לא היה קורא תגר כלל, רק היה מקבל הכל באהבה, ולכן רביז"ל מכנים היטיב בתוך פשט המקרא "ואהבת לרעך", היינו אפילו הרע נגרום לך על ידי רעך, כי כמודך, אני הוי"ה, כפי המעשים רעים שלך עדיין הקדוש ברוך הוא מתנהג עמך ברחמים, כי היה מגיע לך יותר ויותר, ואם כן אין לך לקרוא תגר ולצאת במריבה נגד חבירך, כי הכל עדיין בחסד גדול.

ולפי זה מובן מאד את דברי רבי עקיבא שאמר (בראשית רבה פרשה כ"ד סי' ז) ואהבת לרעך כמודך זה כלל גדול בתורה, וכן אמר (שבת ל"א.) דעלך סני לחברך לא תעביד - זו היא כל התורה כולה, ואידך - פירושה הוא, זיל גמור, כי זהו עיקר היסוד והקיום

של האדם בזה העולם, שיאהוב את כל מה שעובר עליו, ויקבל הכל באהבה, ולא יצא לנקום בחבירו, אפילו שעושה לו כל הרעות שבעולם, כי עליו לדעת, שבכל פרט ופרט יש יד השם, ואין שום דבר שיארע מעצמו, אפילו מה שחבירו עושה לו, הכל בהשגחה עליונה, ועל ידי שיכנס ידיעה זאת בדעתו היטיב, אזי יהיה בקל לו לקיים את כל שאר מצות התורה, וליזהר מאד בכבוד הבריות, כי יידע היטיב שכולם רק שלוחים ממנו יתברך, ואנחנו מסורים בידו יתברך לבד.

וזהו מה שמוזכר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ו') שעיקר התשובה, שהיא כוונת חודש אלול, תלוי בזה שישמע בזיונו ידום וישתוק, כי אפילו כשהלה מבזה אותו ועושה כל מיני רעות שבעולם, והוא מקבל הכל באהבה, כי יודע שיד ה' גנוז שם והוא רק שליח מהקדוש ברוך הוא, אזי בכח זה הוא זוכה לחזור בתשובה שלימה, ולהתדבק בו יתברך באמת, וכן מבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' פ"ז) שעל ידי כוונת אלול זוכין למצוא את הזיווג ושלא תהיה מתנגדת אליו עיין שם, כי דבר זה הוא עיקר גדול במציאות הזיווג ובשלום בית, שיידע האדם שכל מה שנארע לו על ידי השני, ואפילו על ידי אשתו ובת זוגו, הכל מן השמים, ועליו לקבל הכל באהבה, ולכן גם אשתו ובת זוגו נכללת בתוך הפסוק הנ"ל של "ואהבת לרעך" היינו שתאהב את אשתך, אפילו שנראה כאילו היא גורמת לך צרות, כי כמוד, אני ה', כמו המעשים רעים שלך, היה ראוי להגיע לך יותר ויותר, ואולי לא היית מוצא את בת זוגך חם ושלום, ועדיין אני מתנהג עמך ברחמים, שתהלה לאל זכית למצוא בת זוגך, וכשארם ידע את זה וישמע בזיונו וידום וישתוק, אזי יהיה לו שלום בית אמיתי ויזכה לחזור בתשובה שלימה באמת, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את פגם חטא העגל, שהיה בזיון וחרפה עצומה למשה רבינו עליו השלום, כי הנה מסר נפשם בשביל עם ישראל להוציאם מצרים, ולקרבים לפני הר סיני, ולהוריד להם את התורה, והנה כשלא ראו אותו, עשו לעצמם עגל מסכה, (שמות ל"ב) כי זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה היה לו, והנה זה היה לו לבושה ולחרפה עצומה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שבת פ"ח:) עלובה כלה שזינתה בקרב חופתה, כי אין עוד בושה וחרפה כזאת, שהנה החופה מוכן, ומחכים על הכלה, והיא בורחת עם חתן אחר, וכן מובא במדרש שהנה משה רבינו למעלה בשמים ביחד עם הקדוש ברוך הוא, ועוסקים לחרות על הלוחות את דברי התורה, והנה למטה עושים את העגל ומחולות, והיה החטא כלול מהשלש עבירות הכי חמורות ביחד, ובוודאי אין בושה וחרפה גדולה מזו,

אבל משה רבינו עליו השלום ידע הכלל הנ"ל של "ואהבת לרעך", שתאהוב את הרעה והבזיון שנגרם לך על ידי רעך, ולכן לא כעס עליהם ולא ריחק אותם כלל, אלא אדרבה ריחם עליהם והחזיר אותם בתשובה, בבחינת (שיר השירים א) נרדי נתן ריחו, הסריח לא נאמר אלא נתן, שהכנים בהם ריח טוב, ואמר להם עדיין הביכותא היא גבן (שבת פ"ה:), שעדיין הקדוש ברוך הוא אוהב אתכם, ואז התביישו כולם ועשו תשובה, וזהו כוונת אלול הנ"ל, שעל ידי שאדם שומע בזיונו ודומם ושותק, על ידי זה זוכה לכוונת אלול שהוא סוד התשובה, וזוכה לעזור גם לכל נשמות ישראל לחזור בתשובה שלימה באמת.

ודייקא משה רבינו עליו השלום זכה לכל זה, כי היה בטל ומבוטל בעיני עצמו לגמרי, ולא היה לו שום ישות ומציאות כלל, וכמו שאמר אז בשעת תפלתו על חטא העגל, (שמות ל"ב) ועתה אם תשא חטאתם, ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת, שהיה מוכן שימחק שמו לגמרי אם לא ימחול הקדוש ברוך הוא לעם ישראל על חטא העגל, ומבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ד') שמשא רבינו טען לפני הקדוש ברוך הוא, אם תשא לחטאתם, בזה אתה מראה לי שאני בטל ומבוטל לגמרי, כי כתיב (מיכה ז') ועובר על פשע לשארית, למי שמשים עצמו כשיריים (ראש השנה י"ז), ולכן יש בי כח לכפר עוון העגל, אבל אם אין, נמצא שאתה מראה לי שאין לי כל כך עניויות, ואם כן תמחוק אותי מספרך, שלא יהיה נזכר שמי בתורה, פן אבא לידי ישות וגדלות כשאני רואה ושומע כל יום שבחי בתורה, וידבר ה' אל משה לאמר, ויאמר ה' אל משה לאמר, ומפחד אני שמא אבא לידי גדלות חס ושלום, ולכן בזה שתמחול לעם ישראל על חטא העגל, תודיע לי שאין בי גיאות וישותו ואז לא צריכין למחוק אותי מהתורה, כי זהו מדריגת הצדיקים האמיתיים, שהם בטלים ומבוטלים בעיני עצמם לגמרי, עד שאין עושה עליהם רושם כלל כשמדברים בשבחם ופארם, כי הם מכירים שהכל רק ממנו יתברך לבד ואין להם שום מציאות לעצמם כלל, ולכן יש להם הכח לכפר עוונות ולהחזיר כל נשמות ישראל בתשובה.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שזה היה עיקר עבודת הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, להכנים ענין הביטול בתוך תלמידיו, ופעם אחר הסתלקותו נתגלה לאחד מן התלמידים, ואמר לו, למה אתה מדברים רק מן המופתים שלי, ואין אתם מדברים מן היראת שמים שלי, ופתאום רואה התלמיד את הבעל שם טוב זי"ע עומד על ראש הר גבוה, וקופץ מעל ההר ומתגלגל למטה למטה עד שנשבר לשברי שברים, ואחר כך הבעל שם טוב זי"ע עומד וקם על רגליו שלם ובריא, ואמר הבעל שם טוב זי"ע

לתלמידו, הנה כך היה לי במחשבתי כל ימי חיי, שאני קופץ מעל ההר ונשבר לשברי שברים על קדושת שמו יתברך, ומדבר זה אתם צריכין לדבר... וזהו מדריגת כל הצדיקים האמיתיים שכל כך בטילים בעיניהם לגמרי עד שהם כלא כלום ממש, וכמו מצינו הרבה בספר הקדוש "נועם אלימלך", שכל כולו מדבר ממדריגת הצדיק ומהענווה והשפלות שלו, ופעם מצא הרה"ק הבעל התניא זי"ע את הספר "נועם אלימלך" מונח תחת הספסל בבית של איזה מתנגד, ושאל המתנגד את הבעל התניא זי"ע בדרך זילזול, מה אתה אומר על הספר הזה? וענה ואמר לו הבעל התניא זי"ע, דבר זה אני יכול להעיד לך, שאם היית לוקח את בעל המחבר בעצמו, ומשים אותו גם כן תחת הספסל, לא היה אומר לך דבר ולא מיד... והמתנגד קיבל הרהור תשובה, והרים את הספר ונשק אותו, כי זה היה מדריגת הרבי רבי אלימלך זי"ע, שהיה כל כך מבוטל בעיני עצמו, עד שלא תפס שום מקום כלל, ועל ידי זה החזיר נשמות ישראל בתשובה, והוריש לנו ספר קדוש ונורא כזה שמקובל בין עם ישראל לתת אותה תחת ראש של חולה או של אשה ההולכת ללידה, והוא מסוגל לכל מיני ישועות טובות, כי כשהצדיק מבטל עצמו לגמרי, אזי יש לו הכח להחזיר כל נשמות ישראל בתשובה שלימה אליו יתברך, ולהמשיך להם השפעות טובות, והשם יתברך יזכנו להיות מקורבים לצדיקים אמיתיים כאלו, ונזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך עדי נזכה להכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

